

Luggemissed.

Hea sanna leib head asset.

Rui monni mees loeb piibliramatuist, et: „Jodikkud ei pea mitte taewa riki pärrima,” 1 Kor. 6, 10. ja on juba joobmisi Peast omma ülmasüita naest peksnud, ehk ommad lapsed karivopidid kiskunud, woi ladaaego krawis mudda sees üks õje maggamud, woi küsimal talive ööl tee peälst ärraeksimud, ehk omma rahha fautanud, ehk terwist rikkunud, ehk tullekahjo teinud, ehk omma altari saakramenti önnistust ärrafautanud; ja mötseb niiud selle raske pühha kirja sanna peäle, et: „Jodikkud ei pea mitte taewariki pärrima”, ja arwab siis isse omma möttede sees ärra, et kui temma ei sa taewariki omma winalakkumisse pärast, siis ep olle jo minud kohta temmal odata, kui põrgoriik: se hing wötko selle ramatokesse nou kuulda:

1. Minne omma öppetaja jure, ja pallu tedda kui sedda hingekarjast, kes sunno „hinge eest walwab, ja jelle eest peab wästust andma” (Ebrea.xam. 13, 17): „Armas öppetaja, pange minne nimme ühhe isse lehhe peäle ülles, et matthan tänapääw wina ärratootada, et ellades ei pea üks winatilk minno kele peäle ennam sama. Ma ollen kuulnud, et ühhes kihhelkonnas on rebsem kui sadda jodikkud nenda teinud, kes niiud ennam tilka sedda kurrati lakket omma suhho ei wötta.”

Ja öppetaja panneb so nimme ülles Mapeälse lehhe peäle, ja pallub sunno eest, ja pühhad inglid pannevad so nimme ülles taewalisko ramatosse, ja rõmustawad sunno pärast. Bata Luk. 15, 7. 10.

Rui siis üks kiusaja innimenne tulseb jäalle sunule pahha joli pakkuma, siis ütle: „Kuidas peaksin ma sedda suurt furja teggema, ja Jumala wästo patto teggema? (1 Mös. 39. 9). Eks sa tea, et ollen sedda jo ärratootanud!” — Ja siis peab ta sind rabhuse jätmä, et sinna joed tännoga omma tobi õllut, ja hoiad omma wiis meelt Peas; ja temma lakkub wandudes omma kõteri wina ennese sisse, ja waub kui sigga kõrtsi pengi alla mahha!